

ÍNDEX

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

1.2 Objectius generals de nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lèxico-semàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Fonètico-fonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

PROVISIONAL I EN REVISIÓ

1. Definició de nivell i objectius

1.1 Definició de nivell

El Nivell Intermedi B1 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions quotidianes i també menys habituals en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, amb certa flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics per tal de mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per aconseguir aquesta finalitat, l'alumnat haurà d'adquirir les competències, estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana en una varietat de llengua estàndard, en un registre formal, informal o semiformal, que tractin de temes generals, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú no gaire idiomàtic.

1.2 Objectius generals de nivell

1. Utilitzar l'idioma com a mitjà de comunicació en situacions de la vida quotidiana, en situacions d'aprenentatge i com a mitjà d'expressió personal.
2. Identificar les característiques principals de la llengua objecte d'aprenentatge per contrast i comparació amb la llengua materna o altres llengües, quan escaigui.
3. Optimitzar les oportunitats d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma, dins i fora de l'aula.
4. Ampliar les estratègies comunicatives i d'aprenentatge adquirides en el nivell anterior.
5. Analitzar les pròpies necessitats comunicatives, controlar el propi procés d'aprenentatge de la llengua i avaluar els objectius assolits.
6. Prendre consciència que l'aprenentatge d'una llengua demana voluntat i dedicació, i requereix un treball constant i sistemàtic.
7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds explícites de textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana, clars i ben articulats, en varietat estàndard, que tractin de temes generals, quotidians, d'actualitat o relacionats amb les seves experiències i interessos, sempre que els textos orals siguin articulats a una velocitat lenta o mitjana i transmesos de viva veu o per mitjans tècnics, i sempre que les condicions acústiques siguin bones, es pugui tornar a escoltar el que s'ha dit i se'n puguin confirmar alguns detalls.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana, senzills i clarament organitzats, adequats al context (destinatari, situació i propòsit comunicatiu), sobre assumptes quotidians, de caràcter habitual o d'interès personal, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport, amb una correcció suficients i un repertori de lèxic i estructures d'ús freqüent relacionat amb les situacions més predictibles. Pel que fa a la producció oral, amb una fluïdesa suficients per mantenir la línia del discurs, amb una pronunciació clarament intel·ligible, encara que de vegades siguin evidents l'accent estranger, les pauses, la reformulació del que s'ha dit o la correcció d'errors, o sigui necessària una certa cooperació de l'interlocutor per mantenir la interacció. Pel que fa a la producció escrita, amb els recursos bàsics de cohesió textual i respectant les convencions ortogràfiques i de puntuació fonamentals.

Interacció

Participar en converses i discussions orals o escrites senzilles, espontàniament o de forma preparada, amb un o més interlocutors, tant cara a cara com en línia, sobre temes familiars o d'interès personal, intercanviant, comprovant i confirmant la informació, i expressant reaccions i opinions. Reconèixer les intencions comunicatives de cada interlocutor, tot i que calguin explicacions per entendre els detalls o les implicacions del que diuen els interlocutors.

Mediació

Mediar de forma bàsica entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions de caràcter habitual en què es produeixen intercanvis senzills d'informació relacionats amb assumptes quotidians o d'interès personal. Reformular un text clar i ben articulat que tracti de temes generals, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo amb diferents finalitats, per exemple superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés

d'aprenentatge, a identificar les pròpies, i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge, i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació, esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.
- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, per tal d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.

- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.

- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit i entre els diferents registres.

2.2.2. Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.

- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i tècniques disponibles per a sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroalimentació del professor sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions...).
- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.

- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocional-funcionals

Qualsevol enunciat implica una o més d'una funció, que tenen a veure amb la intenció comunicativa del parlant, i l'expressió de nocions que s'hi relacionen a través de les quals l'usuari de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: Presentar/-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per quelcom; respondre a mostres d'interès; expressar condol.

- Intercanvi de coneixements i d'informació: Afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions...); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar/-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.

- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: Expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.

- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: Expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: Demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; reclamar; formular hipòtesis; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: Demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: Demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: Demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nacionals per expressar:

- Expressió de les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual...; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuals que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; neutre; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements fonètico-fonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text per tal d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, expositió

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per tal de mantenir el referent:

- Procediments lèxics: repeticions (複数：山々, 国々…) (強調：泣く泣く, 休み休み (擬声語と擬態語：ゴロゴロ, 生き生き…) (感嘆詞：いやいや, あらあら…) ; sinònims (i antònims (接頭辞：親一／反一; 新一／旧…) ; (対義語：生／死; 男／女／大きい／小さい) …; hipònims i hiperònims (イチゴ／果物; 小学校／日本学校…) ; metàfores i metonímies (青い目／西洋人; 鳥居／神社) …; proformes lèxiques (もの, こと, ところ, あれ…) ; referències semàntiques basades en el coneixement del món (あれ, あの, あそこ, あんな, ああいう…)
- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context) (人称代名詞や指示代名詞や形容動詞など：これ, それ, あれ; こんな, そんな, あんな; こういう, そういう, ああいう; この人, その人, あの人…) ; catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs) (これ, それ, あれ; こんな, そんな, あんな; こういう, そういう, ああいう…) ; el-lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context) (主語の省略, 省略文：「『私は寿司です』『日本は長かったんですか』; 新聞の見出しの省略語, 砕けた日本語の助詞などの省略…)

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text.

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (まず, 初めに, 最初に) , per ordenar (次に, それから, そして…) , per concloure (最後に…) o resumir (つまり…) , per acabar (「以上です」, 「これで終わります」…)
- Posicionament de l'emissor: (私の経験では; 私の目から見れば…)
- El paper de la persona interlocutora: 相槌…
- Tractament de la informació: reformulació (というと…) , exemplificació (～のように, 例えば…) , introducció de temes (～が, ～けど…) , digressió (ところで, そう言えば…) , recuperació del tema (さて…)
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (それに, その上, しかも…) , contrastius (けれども, だが, ～と比べると…) , causatius (だから, それで…) ,

consecutius (そこで...), condicionals (それなら...), finals (そのために...), temporals (その時..).

- Marcadors propis del discurs oral: presa de contacte (みなさん; ね、ね...), el torn de paraula (あのう, すみませんが, もしもし...), recursos dilatoris (ええと, そうです...), aclariments (実は, 本当は...), demanda de confirmació o acord (~でしょうね...), advertència, acord (賛成, そうですね; その通り...), desacord (反対; そう思いません...), tancament (「以上です」, 「これで終わります」...), etc.

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes
- Activitats de lleure

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu
- Relacions entre generacions
- Relacions entre homes i dones
- Relacions entre coneguts i desconeguts
- Relacions a la feina
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.)

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social)
- Habitatge
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.)
- Entorn (paisatge, clima, etc.)
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.)

Valors i creences

- Cultura, costums i tradicions
- Història i identitat nacional
- Canvis en l'estructura social
- Creences religioses
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants)
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques etc.)

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials
- Ús de la veu
- Contacte visual, físic i proxèmic

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia i tractament
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals etc.)
- Celebracions (festes familiars, tradicionals etc.)
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments etc.)
- Celebracions, festivals, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Els usuaris de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives: recepció, producció, interacció i mediació. El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- de l'àmbit personal, públic, professional, educatiu;
- en un registre informal, semiformal i formal.
- en llenguatge estàndard i clarament estructurat;
- sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, amb l'actualitat, amb la feina o amb el propi interès,
- de diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció);
- de diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals, debats, xerrades, correus electrònics, cartes, sol·licituds, missatges escrits o de veu, xats, notícies, presentacions, reportatge, entrevistes, articles, contes, novel·les curtes, cançons, poemes, instruccions d'ús, llibres de text, diccionaris, obres de referència, pel·lícules, espectacles, publicitat...; emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis.

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- de l'àmbit personal, públic, professional, educatiu;

- en un registre informal i semiformal;
- en llenguatge estàndard i articulats de manera coherent i entenedora;
- sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès;
- de diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció);
- de diferents tipus de texts: presentacions preparades breus i senzilles, transaccions, converses personals, enquestes, notes, apunts, CV, anècdotes, cartes, anuncis, missatges orals i escrits, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions...);
- emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia;
- produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) al destinatari (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs...).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; senyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals).
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per l'usuari i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, parafrasis, canvi de tema...)

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció...).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten als interlocutors contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre el parlant i els interlocutors, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o invitar els altres a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a l'interlocutor i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut d'instruccions detallades o la informació necessària d'una trucada telefònica.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure informació detallada de gràfics sobre temes del seu interès.
- Resum i parafraseig d'informació i arguments en textos clars.
- Traducció oral en intercanvis simples sobre temes del seu interès, i traducció escrita aproximada en llengua estàndard.
- Presa de notes en una conferència o reunió per usar-les més tard.
- Resposta personal a un input oral, escrit o multimodal, per exemple, relacionar fets d'una història, pel·lícula o fotografia amb experiències pròpies o d'altri.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup gestionant els torns de paraula, convidant a participar i proposant enfocaments alternatius.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant el perquè d'una opinió, demanant de fer hipòtesis, preguntant si s'ha entès i demanant aclariment.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords mostrant interès i empatia, reconeixent sentiments i visions del món, ajudant a desenvolupar una cultura de comunicació comuna de forma simple.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com dels de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.

- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.
- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lèxico-semàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics relacionats amb els àmbits de la vida quotidiana: la feina, l'escola, la família, el lleure, etc.

3.5.1.2 Distribució del lèxic segons el seu origen:

- 和語: 田んぼ、楽しい...
- 漢語: 水田, 音楽...
- 外来語: ライス、ミュージカル...

3.5.1.3 Famílies lèxiques

- Sinònims o quasi-sinònims: 特色／特性; 大きい／広大...
- Antònims: 広い／狭い; 入学／退学...
- 外来語 i els seus sinònims o quasi-sinònims autòctons: 遠足／ハイキング...

3.5.1.4 L'aglutinació

- Formació de paraules compostes: ゴミ箱, 消しゴム...
- Prefixos: 不-, 無-...
- Suffixos: -者, -所...
- Formació de verbs per addició de nom + する : 勉強する, 散歩する...
- Formació de verbs per addició d'un verb forma 連用形 + un verb auxiliar: 書き始める, 書き終わる...

3.5.2 Morfosintàctics

Elements constituents de l'oració

3.5.2.1 El substantiu

3.5.2.1.1. Suffixos numerals: 一軒, 一台...

3.5.2.1.2. Noms formals (形式名詞): ところ, 間, うち, 時...

3.5.2.1.3. Substantius que expressen temps: この間, 最近...

3.5.2.1.4. Nominalitzadors. Ús de の

- Verbs i adjectius que regeixen の : 見る, 待つ...

3.5.2.1.5. Nominalitzadors. Ús de こと

- Verbs i adjectius que regeixen こと : 考える, 信じる...
- L'estructura verb present informal + ことができる
- L'estructura verb present informal + ことにする / ことにしている
- L'estructura verb present informal + ことになる / ことになっている
- L'estructura verb present informal + ことがある / ことがあった
- L'estructura verb passat afirmatiu informal + ことがある

3.5.2.2. El pronom

3.5.2.2.1. Els pronoms personals en registre vulgar: 俺, お前...

3.5.2.3 L'adjectiu

3.5.2.3.1. Adjectius auxiliars

- L'ús de 動詞のテ形 + ほしい : 来てほしい, 手伝ってほしい...
- L'ús de 動詞の連用形 + やすい : 分かりやすい, 読みやすい...
- L'ús de 動詞の連用形 + にくい : 食べにくい, 洗にくい...

3.5.2.3.2. Complementació dels adjectius mitjançant l'adició d'estructures modals

- Adjectius *-i/-na* + そうだ (様態) : 「高そうだ」, 「簡単そうだ」...
- Adjectius *-i/-na* + そうだ (伝聞) : 「高いそうだ」, 「簡単だそうだ」...
- Adjectius *-i/-na* + ようだ : 「高いようだ」, 「簡単なようだ」...
- Adjectius *-i/-na* + みたいだ : 「高いみたいだ」, 「簡単みたいだ」
- Adjectius *-i/-na* + らしい : 「高いらしい」, 「簡単らしい」...
- Adjectius *-i/-na* + だろう : 「高かっただろう」, 「簡単だろう」...
- Adjectius *-i/-na* + と思う : 「高いと思う」, 「簡単だと思う」...
- Adjectius *-i/-na* + かもしれない : 「高いかもしれない」, 「簡単かもしれない」...
- Adjectius *-i/-na* + にちがいない : 「高いにちがいない」, 「簡単にちがいない」...
- Adjectius *-i/-na* + はずだ : 「高いはずだ」, 「簡単なはずだ」...
- Mode condicional 「ば」, afirmatiu i negatiu, dels adjectius *-i*: 高ければ / 高くなければ

...

- Mode condicional 「たら」, afirmatiu i negatiu, dels adjectius *-i*: 高かったら／高くなかったら…
- Mode condicional, 「なら」 afirmatiu i negatiu, dels adjectius *-i*: 高いなら／高くないなら…
- Mode condicional, 「と」 afirmatiu i negatiu, dels adjectius *-i*: 高いと／高くないと…

3.5.2.4 El verb

3.5.2.4.1. Tipus de verbs

- Verbs que expressen canvi (増える, 変わる…) i la seva combinació amb els auxiliars direccionals *—ていく* i *—てくる*
- Verbs transitius i intransitius. La correspondència entre les dues formes (自他の対応): 閉まる／閉める, 減る／減らす…

3.5.2.4.2. Temps i aspecte

- Verb en la forma *-te* + おく: 「準備しておく」, 「予約しておく」…
- Verb en la forma *-te* + ある: 「作ってある」, 「書いてある」…
- Verb en la forma *-te* + しまう: 「全部食べてしまう」, 「壊れてしまう」…
- Verb en la forma *-te* + みる: 「着てみる」, 「聞いてみる」…
- Verb en present informal + ようになる／なくなる: 「行くようになる」, 「行かなくなる」…
- Verb en potencial present informal + ようになる／なくなる: 「話せるようになる」, 「話せなくなる」…
- Forma 連用形 del verb + 始める／出す: 「書き始める」, 「雨が降り出す」…
- Forma 連用形 del verb + 終わる／終える: 「読み終わる」, 「書き終える」…
- Verb forma 意志形 + とする: 「降りようとした時」, 「走ろうとしたら」…
- L'ús del *まま*: 「書いたまま」, 「言われたまま」…

3.5.2.4.3. La modalitat. Estructures modals.

- Verb en mode volitiu (意志形). Usos i conjugació: 「行こう」…
- Expressió de voluntat (意志形) + と思う: 「行こうと思う」…
- Expressió de voluntat: (～たい) + と思う: 「行きたいと思う」…
- Expressió d'intenció. つもり: 「行くつもりだ」…
- Expressió de consell. Verb present negatiu/passat afirmatiu informals + ほうがいい: 「行かないほうがいい」, 「行ったほうがいい」
- Deducció i conjectura I. だろう／でしょう: 「雨が降るでしょう」, 「来るだろうと思う」…
- Deducció i conjectura II. かもしれない: 「来ないかもしれない」…
- Deducció i conjectura III. にちがいない: 「行くにちがいない」
- Deducció i conjectura IV. はずだ: 「もう帰ったはずだ」…
- Deducció i conjectura V. そうだ (様態): 「雨が降りそうだ」…
- Deducció i conjectura VI. ようだ: 「雨が降ったようだ」…

- Deducció i conjectura VII. らしい：「明日来るらしい」...
- Transmissió de missatges. そうだ（伝聞）：「国に帰ったそうだ」...
- Expressió de desig. 連用形+たがる：「車を買いたがっている」...
- Expressió de desig. Demanar que facin una acció. テ形+ほしい／もらいたい：「部屋を片付けてほしい」, 「手伝ってもらいたい」...
- Verb en mode potencial (可能形). Usos, conjugació i partícules. 「車の運転ができる」, 「日本語が話せる」...
- Mode condicional del verb I. (～ば). Usos i conjugació. 「勉強すれば」...
- Mode condicional del verb II. (～たら). Usos i conjugació. 「早く来たら」
- Expressió d'obligació I. (～なければ+ならない／いけない)：「行かなければならない」, 「行かなければいけない」...
- Expressió d'obligació II. (～なくては+ならない／いけない)：「行かなくてはならない」, 「行かなくてはいけない」...
- La falta de necessitat. (なくてもいい)：「行かなくてもいい」...
- El mode imperatiu del verb. Usos i conjugació. 「止まれ」, 「触るな」...

3.5.2.4.4. La veu verbal

- やりもらい・テ形+あげる／さしあげる・くれる／くださる・もらう／いただく：「母にケーキを作ってもらった」, 「田中先生に日本語を教えていただいた」...
- La veu passiva (受け身). Usos, conjugació i partícules：「私は蚊に刺された」, 「石川先生は学生から尊敬されている」...
- La veu causativa (使役). Usos, conjugació i partícules. 「母を怒らせる」, 「子供にアイスクリームを食べさせる」...
- La veu causativa-passiva (使役の受け身). Usos, conjugacions i partícules：「私は先生にあの本を読ませられた／読まされた」...

3.5.2.4.5. El registre. l'emissor, el receptor i l'àmbit comunicatiu.

- El formal (丁寧語)
- L'informal (基本体)
- L'honorífic (敬語). Forma de respecte (尊敬語) i forma humil (謙譲語)

3.5.2.5 La partícula

- Nous usos de la partícula 「は」 d'aquest nivell：「広くはありません」...
- Nous usos de la partícula 「が」 d'aquest nivell：「日本語の新聞が読める」, 「コーヒーの匂いがする」...
- Nous usos de la partícula 「か」 d'aquest nivell：「田中さんがいつ来るか分かりません」, 「暑さのせいか体がだるいんです」...
- Nous usos de la partícula 「と」 d'aquest nivell：「この帽子は私の帽子と同じです」, 「電気をつけると、部屋が明るくなる」...
- Nous usos de la partícula 「を」 d'aquest nivell：「私は子供を笑わせました」, 「吉本さんは斎藤さんの成功を喜びました」...

- Nous usos de la partícula 「に」 d'aquest nivell : 「私は子供に泣かれた」, 「私は友達にビールを飲ませられた／飲まされた」 「信号が赤になった」 ...
- Nous usos de la partícula 「で」 d'aquest nivell : 「10分で書いてください」, 「あと1センチで入りそうだ」 ...
- Nous usos de la partícula 「から」 d'aquest nivell : 「石川さんはみんなから尊敬されている」 ...
- Nous usos de la partícula 「まで」 d'aquest nivell : 「あなたまで！」 ...
- Usos de la partícula 「だけ」
- Usos de la partícula 「しか」
- Usos de la partícula 「ほど」
- Usos de la partícula 「より」
- Usos de la partícula 「さえ」
- Usos de la partícula 「とか」
- Usos de les partícules finals 「かい」 「だい」 「かな」 「かしら」 「な」 「ぜ」 「ぞ」 「わ」

3.5.2.6. L'adverbi

3.5.2.6.1. Tipologia de l'adverbi

- De mode: まっすぐ, すらすら...
- De grau i quantitat: だいぶ, なかなか...
- Inductius: きっと, おそらく...
- Interrogatius: どういう風に, なぜ...

3.5.2.6.2. La posició de l'adverbi

L'oració

3.5.2.7 L'oració simple

3.5.2.7.1. L'oració declarativa afirmativa i negativa

- L'oració comparativa. L'estructura 「～は～ほど」 : 「田中さんは吉田ほど背が高くない」 ...
- L'oració comparativa. L'estructura 「同じくらい」 : 「井上さんは石川さんと同じくらい背が高い」 ...
- L'oració comparativa. L'ús de 「ずっと」 i 「もっと」

3.5.2.7.2. L'oració exhortativa i imperativa

- Ús de 「意志形 + か」 : 「行こうか」, 「食べようか」 ...

3.5.2.8 L'oració composta

3.5.2.8.1. La coordinació

- Oracions conjuntives: しかも, さらに, とか...
- Oracions disjuntives: あるいは, 又は, とか...
- Oracions adversatives: けれども/けれど/けど, ところが, それでも...

3.5.2.8.2. La subordinació

- Subordinades causals: 一ので, ために...
- Subordinades temporals: ところ, ばかり...
- Subordinades concessives i adversatives: 一のに, 一ても...
- Subordinades consecutives: それで, そこで...
- Subordinades condicionals: 一と, 一たら, 一ば, 一なら。
- Subordinades finals: ために, ように, のに。

3.5.3 Fonètico-fonològics

- La forma 「~なくちゃ」 (~なくては)
- La forma 「~ちゃう/じゃう」 (テ形+しまう)
- La forma 「~とく/どく」 (テ形+おく)
- La forma 「~てる/でる」 (テ形+いる)

3.5.4 Ortotipogràfics

3.5.4.1 Els caràcters xinesos 漢字

- Lectures (音読みと訓読み)
- Radicals (部首)
- Ordre de traços (書き順)

3.5.4.2. Ús del 原稿用紙

4. Criteris d'avaluació

1. Comprèn i elabora textos escrits breus o d'extensió mitjana, coherents i d'estructura simple adaptats a contextos habituals, en registre formal, neutre o informal. Pot cometre errors sintàctics i lèxics.

2. Comprèn i produeix textos orals monològics o dialògics breus o d'extensió mitjana, coherents i d'estructura simple i clara, fent un ús bàsic de diferents registres (formal, neutre o informal). Pot cometre errors importants o li pot caldre adaptar el missatge, quan les demandes comunicatives són més complexes o quan aborda temes o situacions poc freqüents en situacions menys habituals, recurrent, en aquest cas, a circumloquis i repeticions.

3. Demuestra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació el coneixement de les convencions socials; de la kinèsia i la proxèmia; de les condicions de vida; de les relacions interpersonals; dels costums i els valors i dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana, adequant el text o la pròpia actuació, als contextos respectius i segons la modalitat discursiva, respectant les normes de cortesia més freqüents; en un registre formal, neutre o informal.
4. Utilitza estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts i les idees principals, i els detalls més rellevants del text oral o escrit. Per exemple, adaptant la modalitat i velocitat de lectura i/o inferint del context (lingüístic i paralingüístic) el significat d'algunes paraules o expressions que desconeix. Generalment ho fa correctament i sense dificultat.
5. Utilitza estratègies adequades per a la producció de textos orals i escrits. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa un guió o esquema per organitzar la informació de les idees, o copia models segons els gèneres i tipus de text. En la interacció i producció oral, adapta el missatge i repara la comunicació, fent pauses per donar-se temps per pensar, reformulant el que s'ha dit, corregint els propis errors o demanant ajuda a l'interlocutor per mantenir-hi la interacció.
6. Identifica les intencions comunicatives i sap adaptar la producció i interacció oral i escrita de manera adequada, utilitzant de manera correcta els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives principals i més habituals.
7. Organitza el text oral o escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu, adequant-lo a les macrofuncions textuais (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).
8. Utilitza, en general adequadament, els mecanismes o recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús, per exemple, d'un repertori suficientment ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.
9. Reconeix i utilitza sense dificultat, oralment i per escrit, el lèxic d'ús freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o relacionats amb interessos personals, educatius o professionals, en situacions habituals o quotidianes.
10. Es comunica amb una fluïdesa acceptable utilitzant un repertori memoritzat de frases i fórmules, amb pauses per buscar expressions o organitzar el discurs, i reformulant o aclarint el que ha dit.

11. Pronuncia i entona de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Pot cometre errors de pronúncia que no interrompen la comunicació, i els interlocutors poden haver de sol·licitar repeticions de tant en tant.

12. Utilitza de manera adequada els signes de puntuació i les regles ortogràfiques més comuns, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

13. Identifica i transmet amb claredat i eficàcia, oralment o per escrit, la informació clau de textos llargs, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes d'interès actual, personal, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions, malgrat les limitacions lèxiques. Acomoda el seu discurs als interlocutors encara que no sempre ho faci de manera fluida.

14. Demostra, en situacions on cal mediació, el coneixement dels costums, les actituds i els valors que prevalen en les diferents comunitats en què es parla l'idioma i col·labora amb els interlocutors amb interès i empatia, per facilitar la comprensió entre els participants. Fa de mediador sense incorreccions serioses de comportament, encara que pot recórrer a estereotips culturals.

15. Interactua oralment i per escrit, de manera senzilla, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, utilitzant, si escau, fórmules o gestos simples per prendre o mantenir el torn de paraula i col·labora a la creació de significat comparant, contrastant i integrant informació de diferents fonts i distingint informació fiable d'informació no fiable. A vegades tendeix a concentrar-se en la pròpia producció dificultant la participació de l'interlocutor, o mostra algun titubeig a l'hora d'intervenir quan l'interlocutor acapara la comunicació.

16. Utilitza estratègies adequades per transmetre el missatge amb claredat i eficàcia com ara fer preguntes simples però rellevants, per obtenir la informació bàsica o complementària que necessita; fa comparacions senzilles i directes amb allò que creu que poden conèixer els interlocutors; repeteix o reformula de manera més senzilla o una mica més elaborada la informació per aclarir o fer més comprensible el missatge als receptors; pren notes amb la informació necessària que considera important per traslladar als destinataris; cerca la informació necessària amb anterioritat per tenir-la disponible.

17. Interactua amb el comportament adequat segons el mitjà i el destinatari a través de les tecnologies digitals, coneix la utilitat i els avantatges de cada eina digital i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida, col·labora a distància i sap donar i rebre feedback per construir continguts de forma col·laborativa.